

[Svend Haugaard.]

de personer, man afflytter, opdager det, fotografering med teleobjektiv og eventuel offentliggørelse af resultatet og meget mere. Alt dette og i øvrigt også virksomhedens afflytning af personalesamtaler bringer bl. a. grundlovens § 72 i fare og nødvendiggør nye lovbestemmelser og strafansvar. Jeg har set i dagbladene, at det konservative folkeparti arbejder med forslag på disse områder, og jeg mener, det vil være meget heldigt og positivt, hvis vi kan få forslagene sammenarbejdet.

Alle de områder, som jeg her har nævnt, må ses i en naturlig sammenhæng. Der er tale om krænkelse af demokratiske rettigheder og af privatlivets fred, og det er derfor afgørende vigtigt, at lovgivningen følger udviklingen op, så privatlivet og frihedsrettighederne kan sikres.

Kjeld Olesen: Da mit partis ordfører er forhindret i at være til stede i dag, skal jeg gøre et par bemærkninger til forslaget til folketingsbeslutning.

Jeg vil starte med at sige, at forslagsstillerne ikke skal have utak for det forslag, der her er kommet. Jeg synes, det er på sin plads, at vi med mellemrum spørger os selv, om vi har gjort tilstrækkeligt med hensyn til at sikre privatlivets fred, eller om vi har gjort tilstrækkeligt med hensyn til at sikre den enkelte borgers demokratiske rettigheder.

Med den velsignede tekniske udvikling, vi er inde i, kan man jo en gang imellem komme til at tænke på romanen „Fagre ny verden“. Som det blev nævnt af hr. Svend Haugaard, er et af de aktuelle problemer jo spørgsmålet om elektroniske lytteapparater. Vi har først og fremmest erfaringerne fra udlandet; vi har dér kunnet se annonceret, at private kunne erhverve disse frygtelige tingester, og en hel mani med at udspionere andre, naboen osv., synes at være i sving.

Forslaget er delt op i 6 punkter. Mit parti har sympati for flere af punkterne og mindre sympati for andre af dem, men jeg skal gøre en bemærkning til de enkelte.

Jeg vil tillade mig at slå nr. 1 og 2 sammen, idet principperne i disse to punkter jo er ens. Det er spørgsmålet om personregistrering eller, som det også bliver kaldt,

de hemmelige kartoteker. Dette blev sidste gang mere dybtgående drøftet i 1964. Jeg har ivrigt bladet forhandlingerne igennem, og jeg har især noteret mig to ting. For det første, at der, som det også er blevet sagt, blev nedsat et kontrolorgan på 4 personer, der fik til opgave at føre tilsyn med selve registreringen, og som endvidere skulle godkende eventuel videregivelse af oplysningerne. For det andet, at det radikale venstre, som altså nu kommer med dette forslag, gennem sin ordfører, fru Else-Merete Ross, fastslog, at man anså registrering for nødvendig — justitsministeren har allerede citeret fru Else-Merete Ross fra 1964.

Der er i det forelagte forslag omtalt en række områder, på hvilke man ikke mener registrering skal finde sted, og jeg har — også efter at have lyttet til hr. Svend Haugaard — lidt svært ved at finde ud af, hvad det egentlig er, det radikale venstre vil. Er det sådan, at det radikale venstre har ændret holdning siden 1964? Der bliver forhåbentlig mulighed for at finde ud af det radikale venstres holdning, når vi kommer til udvalgsarbejdet. Men jeg vil gerne forinden stille et spørgsmål til hr. Svend Haugaard, der lyder som følger: hvis det er sådan — jeg siger „hvis“, for jeg er usikker efter at have hørt hr. Svend Haugaard — at man anerkender princippet om registrering, på hvilket grundlag mener man så at registrering skal finde sted?

Jeg har i øvrigt bemærket justitsministerens udtalelse om det dalende antal registreringer. Jeg forstår det også sådan, at vi i udvalget får lejlighed til nærmere at drøfte tingene, men jeg vil gerne her slå fast, at naturligvis er mit parti helt enig i, at der må være den størst mulige kontrol med disse sager, både når det gælder selve registreringen, og når det gælder deres anvendelse.

Punkt 3 drejer sig om såkaldte straffeattester, hvor der allerede foreligger klare retningslinjer. Jeg forstår forslagsstillerne sådan, at man her tænker på offentlige institutioner, der har mulighed for at rekvirere attester uden vedkommendes viden. Jeg vil bare lige her understrege justitsministerens bemærkning om, at denne ordning ikke ensidigt er vendt imod den tidligere straffede, der er også et positivt sigt med hensyn til at støtte i en resocialiseringsperiode. Men nu vel, også det skal vi